

BUBUĻU KAMBARIS

2013. gada Jaungada Speciālizlaidums

Lejot laimi

Vecajā gadā zīlēt savu nākotni Ir tautās ķengāta tradīcija, kuru, baidoties līdzbiedru nosodījuma, vairums – to skaitā pat tādi skeptiski prāti kā Vendīciju Reo un Rosu Karls – piekopj paslepus, klusītēm bīdīdami rūnas uz zēnu tualetes kabīnē pievērta poda vāka un būdami pārāk aizrāvušies ar savas gaidāmās mīlestības atklāšanu, lai ievērotu otrziemnieku smurguli, kas lūr pār kabīnes atdalošo sieniņu. Runā, tieši tualetes, kur spoguļi uzmācīgi lūdz bučiņas no formīgām sārtaidzītēm vai otrādi apgāztā trijstūra aizsegā aicina mazgadīgus puisiešus samērīties ar ...rāmjiem, esot visiecienītākā lokācija nākotnes problēmu atbilžu meklēšanai. Pārfrāzējot otrā pisuāra pakājē nesen atstāto autogrāfu, kuru elfi, tam svēti piekrizdami, nemaz nepūlas nomazgāt: tie, kuri vecgada

dienā spēš precīzi izzīmēt emaljā Jera rūnu, vienlaikus aurojot savu vīrišķību apliecinošus saucienus, jaunajā gadā būšot izcilnieki Šeparda stundās. Un – kamēr mājās neaizmukušie jaunekļi iepretim kabīnēm klaigā – ne mazāk mānīcīgās jaunkundzes tup viena otrai klēpī, knibinot maģisku margrietiņu ziedlapas, noburtas tā, lai uz jautājumu „vai dakterīts Dilans mani iekāro?” nemainīgi varētu saņemt absurdu apstiprinājumu.

Smieklīgi, vai ne? Tādēļ – mēģinot atbrīvot jūs no slapstīšanās un zinot, ka horoskopi pēc Vīleru Odetas stundām it visiem jaunajiem pareģoņiem ir līdz kaklam, – „Bubuļu Kambaris” ir pieķēries vecai ziemeļnieku metodei (apgūtai no uzticamiem avotiem, nevis tā slimīgi bālā Leo-sirsniņ-lauzēja Rošē) un

lējis patiesas nākotnes laimes saviem mīļajiem lasītājiem.

Sekojošajiem interpretējumiem piemīt 13% neprecizitāte; mērījuma neprecizitātēs vainojiet Gammu Fulvu, Varisa dēlu. Un tomēr, ja apšaubāt mūsu kompetenci, ir derīgi zināt, ka apaļu gadu atpakaļ pareģotā mīlestība vienu ragainu aunu patiesi sasniedza un ka vienīgā kļūme frāzē „kāds pretējā dzimuma pārstāvis (vai vairāki)” ir attiecībā uz šo mīlnieku kājstarpes anatomiju, kas, visticamāk (pieņemot Gammu Redmonda, tā paša Varisa dēlu, par bioloģiski pareizi veidotu) nebūt nav dēvējama par pretēju. Balstoties uz šo pānākumu – jūs, dārgie lasītāji, gluži pamatoti varat mūsu sešiem (puse no divpadsmit! cik simboliski!) nākotnes redzējumiem akli ticēt.

Centrālais subjekts #1: Dēmo Evita

Apakšsubjekti: Ridliju Eleonora, Makkiju Keirs, Ridliju Džeroms, Rōsu Karls, Junkeru Reinharde, de Mairānu Aludra, Kenvārdū dakteris un Velsu Milards

Alvas izlējums atgādina piecgalvainu pūķi, kura āda ir tikpat sažuvusi un čokuraina kā teju pūšanas fāzi sasnieguša, pārgriezta gurķa šķērsriezuma virsma. No vistālāk labajā pusē esošās galvas nokarājas gari sari, kamēr tai blakus esošā šķiet smaidām kā viltīgs rāpulis. Divas galvas ar īpašām pazīmēm neizceļas, taču kreisā gala loceklis šķiet sirms.

Kādreiz tā bija Ridliju Leo – sirdspuķīte un puisīšu ielīksmotāja, taču tagad, kā paredzams, sirdis un puķītes būs Dēmo Evitai. Dadžupuķīte? Ja alva nemelo, tad

Jaunajā gadā mīlas karaliene tiks gāzta no troņa un viņas vietu ieņems maniakālā, neprognozējamā un destruktīvā zilmate. Jau vasarā mēs norādījām uz plaukstošo romanci

starp viņu un Makkiju Keiru – toreiz gan abiem vēl bīstoties lielākas lūpu tuvības par kopīgi mītām pēdām uz pudeles kakla un Keiram baidoties nesaņemt Reinharda svētību –, un

tieši skota garmatainā galva ir tā labējā un sarainā mūsu laimes lējumā. Raugoties no malas, gan visa laime un mīla abu grādus cienošo baložu starpā liekas zudusi, jo Makkijš pēdējo mēnešu laikā arvien biežāk ticis manīts jau piesauktās Eleonoras kompānijā, taču patiesībā tā ir tikai daļa no Evitas, Sirdspukītes 2.0, plota iespaidīgākai revolūcijai. Mērķis: gāzt Leo ar pompu, tā teikt. [1]

Tiesa, ar to elšpūšu Bišu Mātes nedienas nebeigsies: viņas nākotne jaunajā gadā izskatās pagalam drūmi. Dēmo savās važās vēl dziļāk ieslodzīs arī Ridliju Džeromu, ar kuru atklāti koķetēja jau nesenās kalambola spēles laikā, dzenājot āmurgalvas teju tikai savā starpā, jo pat laukumā abi vēlējās divvientulību. Tas, ka turpat netālu lidinājās Keirs, vien apliecina pareģojumu: Evitas pēcpuse – kura ceturtdaļai Cūkkārpas vīriešu pēkšņi šķiet sevišķi tvirta – izspiedīs Leo arī

no tā slavenā troņa ar spīguļojošo etiķeti „PADAUZA”. Jā, diemžēl tam nāksies pamest Āpšu mīgu un Šepards vairs nevarēs tajā paslepus zvilnēt... Taču – turpinot par Evitas-Džeroma tandēmu – tie vairs nebūs vien zili mati uz puiša pleca, kuru konkrēto izcelsmes zonu „Bubuļu Kambaris” neprecizēs jaunāko lasītāju dēļ! Patiesībā jau janvāra beigās iepriekš minētās važas būs uztveramas burtiski, Evitai ievērojot skaidrās paralēles Džeroma un Kristiāna Greja personībā [2].

Pūķa trešā galva, saprotams, pieder Rosu Karlam, direktora jaunākajam brālim, kura intīmās attiecības ar de Mairānu Aludru jaunajā gadā transformēsies aukstajā karā. Tīkmēr ar Evitu ceturtziemnieks turpinās spēlēt neķītro šahu – to, kurā melnā dāma balto karali kauj tikai tad, ja tas nespēj apmierināt viņas vēlmes divreiz vienā partijā. Tomēr šaha komplektā, kā zināms, ir divi karaļi un divas dāmas, un, tā kā Keiru ar

dāmu būtu itin viegli sajaukt, mūsu trejgalvu pūķis norāda uz divpadsmit mēnešu ilgu mīlas trijstūra piramīdu ar Dēmo svēto sievietību virsotnē. Un – ja tam paralēli vēl vērojamas būs individuālas Leo mocības, tad vienīgais aicinājums jums, lasītāji, ir neaizmirst paķert popkornu!

Bet – kam pieder vēl divas galvas, jūs vaicāsit? Viena pavisam noteikti ir mediķis Kenvars, kurš jaunajā gadā mēģinās radīt problēmas Evitas cikliskajā fizioloģijā cerībā, ka tas rezultēsies ar slimnīcas spārna apmeklējumu. Savukārt piektā – sirmā galva, pēc BK domām, pieder nevienam citam kā Milardam Velsam, kurš KKK:SKK spēles laikā esot lūdzis matu krāsu. Ja var ticēt pareģojumam, tad īstā darbība šajā frontē sāksies vien aprīlī, kad noslēguma spēļu laikā Slīdeņa komanda izmēģinās jaunu pretinieku uzmanības novēršanas taktiku, tendētu galvenokārt uz vīriešu dzimumu.

Centrālais subjekts #2: Vīveru Mefistofels.

Apakšsubjekti: Pirmā viltus māte, otrā viltus māte, Oriols, Leo, Vinglesu Zaks, Gammu Orandža, Allanu Vinstons, Bresonu Melisa, Ņamņamu Hrumņums

Laimes lējuma forma ir ar trīcošu roku vilkts cipars 3. Veidojums ir vienu centimetru biezs, ornamentu nav.

To, ka dimanti ir meiteņu labākie draugi, zina visi, izņemot tos nabadziņus, kuri cenšas sabiedrībai pasniegt sevi kā kādas daiļaviņas „tikai labāko draugu”, nestāstot par jaunkundzes fotogrāfijām, kas privātu iemeslu dēļ atrodas zem viņa vēl privātāko iemeslu dēļ nosiekatotā spilvena. „Bubuļu Kambarim” gan nav izdevies uzzināt Vīveru Mefistofela gultasveļas kondīciju, taču ir skaidrs – šis slīdeņu jaunietis zina, ka īsākais ceļš uz dāmu sirdīm ved pa spīdīgu akmentiņu gludajām šķautnēm. Diemžēl jāteic, ka aiz dāsnuma maskētie, čūskulēna

cienīgie mēģinājumi iestūķēt savu blondo, intīmo zonu daudzveidībai atvērto galviņu meiteņu un/vai puišu azotēs līdz šim nav sekmējušies ar panākumiem – vienīgā sirsniņa, kurā Vīvers ir ieāķējies, pieder viņa agresīvajam putnelim un arī nākamais gads ar laimi trijnieka formā situāciju vērsīs tikai skumjāku.

Pirmkārt, ģimenes drāma, kas – kā baumo – līdz šim iekļāvusi vien viltus māti un kas līdz ar to nav stāvējusi ne tuvu vientiešu meksikāņu telenovelām, uzņems jaunus apgriezienus. Skaitlis trīs simbolizē trejus gaidāmus triecienus nabaga

Mefijam, kā viņu, mīļi smīnot, dēvē dažī vecāko kursu audzēkņi. Īsumā tajos ietilps vēl viena viltus māte – ‘viltum’ šoreiz izpaužoties lēdijas netradicionālās partneru preferencēs un pāris nozīmīgās pārvērtībās, kuras tā veikusi ar savu ķermeni [3], – viens sen zudis dvīņu brālis ar sniegbaltu ādu, ogļu melniem matiem un asins sārtām lupām, kā arī Leo kļūšana par dārgā Oriola mīlas objektu, šim pavērsienam satricinot putna un jaunekļa ciešās attiecības.

Otrkārt, runājot par gaidāmajām neveiksmēm starpcilvēku attiecība

frontē, nabaga Mefistofels visu iecerēto listēs noslīdēs no skumjās otrās uz nožēlojamo trešo pozīciju. Lūk, piemēram, Vinglesu Zaka topa pirmajā vietā līdz šim ierindojās viņa paša nevainība, kamēr pārējās vietas bija brīvas, Vīveram, tāpat kā citiem prefekta pielūdzējiem, automātiski atrodoties divpadsmit daļās dalītajā otrajā vietā. Turpretim tagad pastāv vērā ņemama varbūtība, ka jau Valentīndienā otro vietu Zaka sarakstā pavisam oficiāli ieņems īsta, no miesas un asinīm veidota sieviete, Mefistofelam un pārējiem nonākot vienu enerģijas līmeni tālāk no Vinglesu kodola.

Otrs piemērs Mefija attiecību traģiskajam trijniekam – kas šoreiz nenožīmē mīlas trijstūri, jo otrziemniekam vēl nav izdevies sasniegt pat kaisles nogriezni – ir Gammu Orandža, Varisa meita, kurai savas simpātijas slīdeņu puisietis pauž, atstājot mīlus pavedienus (lasīt: Gammās portretu skices) Cūkkārpas miskastēs. Pagaidām Orandžas topa pirmajā vietā esošās puķītes un citas herboloģiskas parādības jaunajā gadā izkonkurēs sapņainais grifiņu trešziemnieks, sievišķīgi vīrišķīgais Allānu Vinstons. Un, itin kā ar šiem pārdzīvojumiem nebūtu gana, arī trešā Mefistofela

sirdstulpīte Bresonu Melisa, kuras gaitām sekojot Vīvera sirds kļūst pagalam greiza, no puīša novērsīsies un izliksies viņu nepazīstam. Kamēr mēs solāmiem iekļaut Mefija laimi savās ikvakara lūgšanās, vienīgais ieteikums pašam neveiksmēm nolemtajam pusaudzim ir atrast Ņamņamu Hrumņumu un sarunāt regulāru labi trekna mierinājuma saldējuma piegādi, kuru sāļt ar savām gaužajām asariņām, kā arī apsvērt pievēršanos magiornitoloģijai.

Centrālais subjekts #3: Nordstounu Džeralds.

Apakšsubjekti: Fēniksu Sofija, Bresonu Melisa, Vīveru Mefistofels, Vaitu Bendžamins, Pīrsonu Ramona, Dvaieru dakteris, Vīleru Odeta, citi Gammās, Viku Vincents, Pulkstentiņu Agnese, Ross, Skots Skotu Skots Skots Skots, Šepards, de Rouksu Zoija

Alvas izlējums ieņem trīsdimensionāla (vidējais augstums: 3.7 cm) pusmēness formu, kas atgādina profesionāla konditora prasmīgi izliktu pīrādziņu ar apdegušiem galiem

Fēniksu Sofija – kuras saistības ar Džeraldu, Āpšu mīgai atkal verot durvis, vairums cūkkārpiešu paredzēja ieejam jaunā fāzē, tālu aiz „draugu” zonas robežām – nu ir hormonizētā, precīzāk, testosteronizētā elšpūšu jaunekļa pagātne. Šoruden pie horizonta uzriedēja Bresonas jaunkundze, viena no šī gada Cūkkārpas imigrantēm, ap kuru tad koordinējas āpšu ceturtziemnieka orbīta ar Džeraldu kā vienīgo patiesi neatlaidīgo riņķotāju. Savstarpējais pievilksnās spēks acīmredzami ir palielinājies, abiem esot manītiem ne vien romantiskās pastaigās ārpus pils, bet arī, kopīgi pavadot laiku Helovīnu, Ziemassvētku un – BK nešaubās – viņu privātajās DIP [4] ballītēs.

Un tomēr pat tad, ja, teiksim, Vīveru Mefistofels Nordstounam nav konkurents, robus ceturtziemnieka

rožainajā nākotnē pamanās izkost neviens cits kā Vaitu Bendžamins, baumots esam neregulārs Melnais Bruņinieks bijušās bosbatonietes dzīvē. Kā ziņo ausu-liecinieki, abu kraukļanagu vienlaicīga atrašanās torņa vannas istabā dažkārt atturot mazgadniekus no visprimitīvākās higiēnas kopšanas, jaunajiem bīstoties abus balodīšus iztraucēt. BK gan nav informēts par Bena un Pīrsonu Ramonas attiecību statusu, taču – ticot vissvaigākajām ziņotāju vēstīm – Vaitis esot devies apciemot dakteri Dvaieru viņa personīgajā kabinetā, kurā atrodamas kā kušetes apslimušajiem, tā durvis uz apartamentiem, vēl spēcīgāk piesūcinātiem ar Dvaiera vīrišķo aromātu. Tomēr, pat nevēloties ticēt, ka Bena tik sportisko organismu ir piemeklējušas veselības problēmas, konkurence Džeraldam – kā rāda statistika – nemazinās

atkarībā no Vaita brīvā laika nodarbēm.

Arī iepriekš aprakstītais alvas izlējums, šķiet, neliecina par Nordstouna nākotnes saistību ar Bresonu – vismaz pagaidām nav novērotas kraukļanadzies tieksmes nedz smērēt plaukstiņas miltos, nedz patērēt nobrūninātus pīrāgveida izstrādājumus. Pie tam – kā stāsta Vīleru Odetas sekmīgākie audzēkņi – ja vien Melisa neatradīs sev jaunu draudziņu, kura vārda sākumburts neatrodas alfabēta pirmajā pusē (A-M), tad mājas elfiem jaunajā gadā nāksies pūst un elst, un liet litru sviedru dienā, lai spētu apmierināt sestziemnieci pareģoto pēkšņo apsēstību ar ceptiem gliemezīšiem. Papildus tam tādi dabas aizstāvji kā dažas Gammu atvases, Varisa bērni, rīkos piketu, kamēr Viku Vincents šausmās spiegs, balss spalģumam

radot dzirdes traumas vairākiem nepareizo vietu un laiku atradušiem ļaudīm.

Tomēr, atgriezoties pie Džeralda, kas ir mūsu laimes pareģošanas rituāla centrālais objekts, gandrīz pavisam droši ir iespējams apgalvot, ka aptuveni jaunā gada vidū, karstā vasaras naktī, kad dienas atkal kļūs arvien īsākas, ir pareģojama Nordstouna sastapšanās ar speķpīrāgu guru Pulkstentiņu Agnesi. Dzirkstele abu starpā nav noliedzama, kaut vai atceroties gada sākuma mielastu, kurā abi teju

saplēsās, vēl nemācēdami simpātijas izrādīt kā pieauguši ļaudis, taču arī jaunā gada pirmajā pusē abu attiecības vēl nepagūs ieiet jaunā gultnē, jo Džeralds ir guvis nopietnu traumu Pulkstentiņas Ziemassvētku balles ietērpā dēļ. Tomēr – neskatoties uz šaubām par elšpūtes orientēšanās spējām dzimumu pasaulē – pēc vasaras, kad abi būs atraduši patļoti kopīgu valodu un kad Skots Skotu Skots Skots Skots būs beidzis mācības, Agnese, izvilinot Rosu no viņa kambariem ar svaigu pīrādziņu smaržu [5] un nosperot prefekta nozīmīti, klātu ar

Skota Skotu Skota Skota Skota sviedru lāsēm, panāks Džeralda iecelšanu prefektu godā. Un pēc tam, kad abu divvientulīgā pasaulīte ziedēs kā paradīzes dārzi, uzticamais BK, protams, mēģinās piekļūt tiem Šeparda slēpto kameru uzņemtajiem Āpšu migas kadriem – kuri tiek glabāti Slēptajā nodaļā paša Šeparda un viņa sirdsnarcisītes de Rouksu Zoiņas prieciņam – un ziņot par visiem eksotiskajiem veidiem, kā abi jaunie elšpūši gatavosies apgaitām. Tosts par nākotni!

Centrālais subjekts #4: Makkenziju Tifānija.

Apakšsubjekti: Vinglesu Zaks, Šepards, runcis Gregs, Vinglesu Lulū, Degasi Džofrejons, Fosu Andrē, Nordstounu Džeralds, Vinglesu māte un tētus, Breiku Melvins, Ešvortu profesors, Rouzu Teds, Rosu dinastija un Karliņš

Alvas izlējums atgādina riekstu galda tenisa bumbiņas lielumā, kas, salīdzinot ar citām izlietajām laimēm, ir ievērojami cietāks.

Sieviete nevar gaidīt mūžīgi – tieši šo vārdu formu pavisam noteikti ieņemt Vinglesu Zaka laime, ja mēs uzdrošinātos viņa baiso nākotni pareģot ar tik uzticamu metodi, ignorējot visas asinis, kas nākotnē sarecēs vēnās pēc šī jauneklā pieskāriena. Baumo, ka viņa kaķis, sevišķi uzcītīgi sargātais melnais kunkulis, patiesībā esot puiša noziedzniece – māte un ka pēdējo saspīlējumu abu Vinglesu atvašu starpā esot radījis fakts: tā vietā, lai palīdzētu aizkavēt Šeparda runča Grega un vīriešu kaķi iemiesojušās mātes liktenīgo sastapšanos, Lulū tik vien kā meņģējoties ar Degasi Džofrejonu, Fosu Andrē – kurš, aizmirsis savu atrašanās vietu, abus minētos kraukļanagus teicās vēloties noskūpstīt (BK pieļauj, ka iztrūka vārdiņš ATKAL) pēdējās kalambola spēles laikā – kā arī, izmantodama viņa emocionālo stāvokli, ar Nordstounu Džeraldu, kura

poētiskajai depresijai pēdējā laikā pati šķiet pieskaņojusies.

Lai vai kā, būdams pārņemts ar ģimenes drāmu un plāna „Makbec” [6] plotošanu, Vinglesu Zaks ir palaidis garām lielisku iespēju mīlestībā, jo, lūk, Makkenziju Tifānija esot atmetusi fiktīvo laulību ideju un pūlas slīdeni aizmirst, šī metaforiski cietā rieksta vietā izvēloties vairākus taustāmus cietus riekstus. Atklājums, ka ceturtziemnieka kaķis, tas ir, māte un uz Azkabanas kūrortu aizbraukušais tētus ir vainojami Tifānijas vecāku nāvēs, visticamāk, krietni palīdz jaunu lazdu meklējumos. Tiesa, mēģinājumi noindēt Vinglesu, pavadot kopīgus vakarus tik romantiskajā Tējas namiņā, pagaidām nav sekmējušies panākumiem, taču – beidzot sapratusi, ka ūsu un vaigu bārdas trūkums nebūt nav vienīgais, kas atšķir Zakiju no īsta, vīrišķīga vīriešu radījuma – jaunā dāma ir jau

paguvusi iemest makšķerāķi citos ūdeņos. Manīta ne vien metam koķetus skatienus Grifidora torņa vecākā Breiku Melvina virzienā, bet arī dodamās ēst piparu kūkas un sūdzēt savas bēdas viņa kabinetā, Makkenzija nūdien ir pavirzījies līmeni vai divus augstāk savos potenciālo partneru standartos.

Jaunajā gadā – kad jaunkundze būs izkopusi žurnālos aprakstītās flirtēšanas metodes, varam prognozēt tikai panākumus šajā jomā. Piemēram, triks ar nejaušo uzkrīšanu vīrieša torsam, tekstiņu „Sasodīts, Tavi muskuļi ir tik stingri, ka domāju – esmu ieskrējusi sienā!” un meitenīgu ieķīķināšos lieliski nostrādās Ešvortu profesora gadījumā, un, kaut arī Rouzu Teda savaņģošana izrādīsies krietni sarežģītāka, nākamās Helovīnu balles laikā Tifānijai tas izdosies. Protams, ar noteikumu, ka viņa visu gadu cītīgi ievēros Vidusjūras diētu,

jo, redziet, Tedom tās Anglijas platumu grādu luteklītes jau esot apnikušas. Un – kas zina? Ar jauniem

ēšanas paradumiem grifidorei, iespējams, izdosies piesaistīt pat Rosu dinastijas uzmanību, kuriem tik

vīrišķīgā bārda esot kļuvusi par jaunāko modes tendenci. Vien Karļnam laikam neaug.

Centrālais subjekts #5: Gammu Redmonds, Varisa dēls.

Apakšsubjekti: runīgie un rijīgie Gammās, Vaitu Bendžamins, Viljamsu Trents, Fosu Renē, Vinglesu Zaks, Dēmo Evita, Hloja, Ross

Lejot laimi, iegūti tika četri žuburaini bezformaiņi un pilns katls sīku spiriņu, ne garāku par 1.5 centimetriem.

Jau kopš dienas, kad šis sprukts sāka piesavināties Cūkkārpas publisko skābekli, respektīvi, kopš šī gada pirmā septembra, pateicoties paša indivīda dīvainajai personībai un brāļu/māsu/krapšu/'ko vēl viņi līdzī atvilkuši' runīgajām un rijīgajām mutēm, kļūst baumas: Gammu Redmonds, Varisa dēls, patiesībā, gluži kā kārtīgs veļas pulveris, esot trīs vienā. Papildus ieteikumam ar savādnieku darījumos neielasties mēs vēlamies norādīt, ka visas „trīs par vienu cenu” runas, lai arī lieliska reklāma, ir vienīgi buļļa izkārnījumi! Visa tā mainīšanās un personību dilemmas vai pat trilemmas ir absolūtas blēņas un iegansts vai nu dažkārt uzvesties kā mērglim, vai attaisnojums mīlēt(-ties ar) divas (-ām) lēdijas (-ām un ne tikai!) vienlaicīgi. Teju jāuzliek cepure galvā, lai būtu, ko noņemt šī jauneklā aktierisko dotību, izturības un nekaunības priekšā.

Ja mēs pasniegtu gada balvu mīlniecībā, Redmonda vārds būtu ierakstāms līdzās tādiem rūdītiem nominēto statusa sildītājiem kā Vaitu Bendžamins un Viljamsu Trents, jo tas izrādās esam īstens donžuāns. Neveiksmīgs žigolo! Viena

personība, kas atsaucas uz vārdu 'Sols' ['su:ols] un paklusām kopš šī brīža tiek saukts 'Gandrīz Beņķis', šķiet, ir paguvis ierindoties burvestību praktikantes Fosu Renē melnajā sarakstā, sodīts par pārmērīgu uzmanības izrādīšanu un nodrāztām pielabināšanās frāzēm. „Ja es mērķēšu Alohomora Tev krūtīs, vai atvērsies ceļš uz Tavu daiļo sirdi?” Šādi divpadsmitgadnieka vārdi taču ir katras pilngadīgas dāmas sapnis! Nē?

Otra – ar pirkstiņiem uzzīmēsim gaisā pēdiņas – personība, pretstats pirmajai, met acis nevis uz pilnīgām, pubertāti pārdzīvojušām sievietēm, bet uz Bez-Pubertātes-Universā dzīvojošu Vinglesu Zaku. Jau trešo reizi šajā rakstā piesaucot no slepkavu ģimenes nākušo, klibo slīdeņu prefektu un atminoties Dēmo Evitas figurēšanu neķītro cūkkārpiešu neķītrajās fantāzijās, kas pārmaiņas pēc neiekļauj zilmates izslēgšanu no skolas, top skaidrs, ka ar šejieniešu izpratni par veselīgām attiecībām nūdien nekas nav kārtībā. Pie tam, kamēr Redmonds kā 'Reds', kopā ar citām nevainīgām pirmziemniecītēm ķīķinot APTZ

klases stūrītī, raksta dzeju par Vinglesu pelēkajiem acu okeāniem, ir arī trešais spruksts, kurš – kā citi Gammās muld – esot uzradies pēc galvas sadursmes ar pannu, lai gan motīvs uz brīdi pārtraukt svārstīšanos starp baisu mačo un jēlu geju (jūs izlasījāt „gaļu”, vai ne?), paklausoties depresīvu mūziku, ir krietni loģiskāks.

Un tomēr, vadoties pēc Redmonda alvas laimes, nākamajā gadā tiks patentēts vēl viens dīvainis, un mēs paredzam, ka psihiski nelīdzsvarotais Džekils beidzot izdomās sev īstu misteru Haidu. Būdam tikpat bīstams kā asinskārā Hloja, viņš noasinās savu zizli, padarot to par ieroci, valkās hipsteru brilles, ēdīs baltu šokolādi ar ķiršu kauliņiem, kurus spļaus citiem acīs kā saulespuķu sēklas, un staigās puskauls kā vilkacis no vientiešu literatūras līdz brīdim, kad aizkaitināts Ross Redmondam pieburs nenovelkamā krekla lāstu. Nevēlamies steigties ar prognozēm un ieteikumiem, taču, ja kļūst par karstu, atbrīvojies var arī no biksēm... Jācer, ka Ross uzburs viņam nepaceļamu tuniku.

Centrālais subjekts #6: Grīnu Šarlote.

Apakšsubjekti: Viljamsu Trents, Pulkstentiņu Agnese, Breiku Melvins, Vinglesas&Degasi, Evansu Debora, Lisjēnu Marks, de Mairānu Aludra, bronhīta sakautais Bronhs Īts, Martinesu Adelīna

Alvas izlējums ir robains aplis, greizs četrstūris un dažas trauslas desiņas – detaļas, kas, saprotams, paredzētas, lai, kopā saliktas, veidotu kropla paskata krūšturi.

Kļūdamas par daļu no Šķirmices pašsaglabāšanās plāna, cepurei gatavojoties 2012.gada nogalē aplami prognozētajai Apokalipsei, Viljamsu Trents pirms trīs ar pus gadiem tika iešķīrots Grifidorā, kaut gan patiesībā ir Ļaunā Elšpūša vīriešu kārtas prototips. Viljamss ir paraugmanipulators, tikai atšķirībā no Pulkstentiņas – kura par savu dzimumpiederību, šķiet, dažkārt šaubās – puisis ir speciālists spēlēs ar meiteņu galviņām, sirsniņām, drebošajiem ceļgaliņiem un uz visām pusītēm krītošajiem norauta apgērba gabaliņiem. Iespējams, viņš visu, kas procesā top saplēsts, pēcāk sašuj, bet varbūt viņš koptelpā Breiku Melvina degungalā ražo cigaretes un tieši tādēļ ir kļuvis arī par Grīnu Šarlotes – vēl viena Šķirmices apokaliptiskā upura – mīļpusīti. Un, lai gan tam ir grūti noticēt, zinātāji atklāj, ka Trents Šarlotes jūtām esot atsaucies: abi apmainoties siekalu pavedieniem jau kopš pirmā septembra un, pat

aizdevušies uz Cūkmiestiņu, jaunieši esot ieturējuši vienlaicīgus gājienus uz dāmīstabu.

Lai gan, zinot sarkanmatainās jaunkundzes sliktos ieradumus, visnotaļ pieļaujams ir variants par patvaļīgu orgānu transformāciju četrstūros, ticamāka un galu galā laimīgāka laimes interpretācija ir 'Trentlotes' nepieciešamība pēc trešā personāža viņu šķīstajās, ķermenī attīrošajās draudzības spēlēs. Meitenes, protams! Viljamsu taču nespētu apmierināt viena vienīga Grīna, taču tieši Šarlote, 'Šarijs', kā mēdz sacīt Trents, jeb – kā labāk patīk mums – krievu balons Šariks, jaunajā gadā izvēlēšies trešo riteni viņu izpriecu kuģim. Pirmā no piedāvātajām kandidatēm – Evansu Debora, Trenta Baltā dāma, ar kuru kopā puisis manīts sūcam tēju Vinglesas-Degasi pikantajā stilā, visticamāk, izrādīsies pārāk ...normāla un piezemēta Šarlotei. Patiešām – Lisjēnu Marks vēl

joprojām nav nogrūsts no Ziemeļu torņa un aprakts mežā!

Līdz ar vēlēšanos atrast kandidāti, kuras vārdam līdzās var ievilkt ķeksīti ailē „Nenormāla”, diemžēl atkrīt arī de Mairānu Aludras opcija, neskatoties uz to, ka viens no Trenta dzīves mērķiem (baumo – šis bija rakstīts bronhīta sakautā Bronha Īta testamentā) esot padarīt Aludru par dziesmas Good Girl Gone Bad lirisko varoni.

Tiesa, muzikālās izpausmes var pagaidīt un Šarlotei tāpat variantu ir gana. Kaut arī Viljamsam ir kvēlas attiecības ar visu Grifidora kalambola komandu, zvaigžņu īpatnējais stāvoklis rāda, ka laimīgā loze kritīs tieši Martinesu Adelīnai, kuras nesenās izdarības ir apliecinājušas viņas atbilstību nenormālības kritērijam. Vai nav skaisti, mīļie lasītāji? Trents un divas ugunīgas meitenes! Varbūt tad beidzot vilks būs paēdis un abas kazas dzīvas. Laimīgu Jauno gadu!

[1] Hard-core Leo pielūdzējiem, kuru trauslās sirsniņas vai citas ķermeņa daļas (tas atkarīgs no jūsu vērtību skalas) joprojām nesāk pulsēt straujāk Dēmo klātbūtnē, iesakām divdesmit astotajā janvārī četros pēcpusdienā doties uz septīto stāvu, pieklaunēt četras reizes pie Breika durvīm un iekļūt rudmates Vajadzību istabā. Īsumā: Wrecking Ball live.

[2] Dažas no minētajām līdzībām starp bestsllera 9¾ Greja nokrāsas galveno varoni K.Greju un Ridliju Džeromu: (i) tā kā Ridlijs ir kraukļanags, secinām, ka abi ir kontroles frīki; (ii) pirms Evitas Džeroms nebija redzēts esam romantiski

saistīts ar kaut vienu citu sievieti, izņemot mistisko „Bosbatonas Keitu”, kura, kā baumo, esot tikai no Francijas atvesta cilvēka izmēra lelle; (iii) arī Džeromam esot sudraba šlīpse.

[3] Tuvojoties mācību gada noslēgumam, tiks uzsākta misijas „Es gribēju meitiņu, tu, sīkais” pirmā operācija, kas iekļaus morālo sagatavošanu fiziskajām pārvērtībām; vienīgais veids, kā Vīveru Mefistofels var to laicīgi novērst, ir skaitīt neprātīgas mīlas poēmas pie Rosu Alana

apartamenti naktī, kad iestājas ķīniešu jaunais gads. Datumam ir ļoti, ļoti liela nozīme!

[4] Neskatoties uz zināmo līdžību ar vārdu VIP, kaut arī gan Džeralds, gan Melisa ir 'Very Important Person', – DIP nav abreviātūra. Vārdu tieši tulkojot no angļu valodas, ir iespējams uzzināt DIP ballīšu programmas vienīgā punkta trīsreiz pārnesto nozīmi.

[5] Lai gan neiesakām mēģināt Pulkstentiņas trikus atkārtot, jo jūsu pilotāža, mīlie lasītāji, nav ne tuvu tik augsta kā šai elšpūtei, runā, ka Rosu Alanam pīrāgi garšo tādi nesavtīgi piparoti – tādi, ka mēle aizsvilstas piparugunīs, dodot direktora kungam iespēju uz mirkli transformēties mīlīgā, liesmas spļaujošā, violetā pūķītī.

[6] Plāns „Makbec”, kura nosaukums tapis par godu Šekspīru Viljamsa jubilejai, kopsavilkumā iekļauj Šeparda nonāvēšanu miegā un vainas novelšanu uz diviem pēc nejaušības principa izvēlētiem, nebūt ne jaušī piedzirdītiem grifidoriem, par teorētisko motīvu kalpojot Šeparda un grifidoru savstarpējam naidīgam. Ļoti

iespējams, vienam no vaininiekiem daļēji nejauši trāpīsies būt Viljamsu Trentam, jo viņš – proklamējis Šekspīra vārdu par savu uzvārdu – taču tik ļoti izklausās pēc šī vientiešu rakstnieka radnieka!

[7] Aha! Augstāk tekstā septītā numura nav, taču noslēgumā pieminēšanas vērtā ir ar laimi un pareģojumiem itin nemaz nesaistīta, uz statistiku balstīta prognoze: nākamā gada Šķirošanas ceremonijas ilgums par divām minūtēm pārsniegs šī gada Mices uzņācienu, tādēļ ka Cūkkārpā ieradīsies jauns morgveidīgais un visi tie morgveidīgie (lasīt: Morganas un Morgani) liek nabaga cepurei izvest smagu, precīzi divas minūtes ilgu, aizkaitinātu nopūtu. Šobrīd, lai gan nav zināms konkrētā pirmkursnieka vārds, ir skaidrs, ka mazulis tiks iešķirots Elšpūtī – līdz šim morgiski apdalītajā tornī, jo pagaidām Cūkkārpai ir Lazarus, de Andresa un Kantervilla un jo pa vienam tādām uzrodas katru otro gadu. No pirmā janvāra BK redakcijā ir iespējams atstāt sirpus, minot pirmziemnieka vārdu. Morgana, Morgans, Mordžija, Morgasabadjana, Morgs vai Morghulis, vai Tavs variants.

Grinčs nozaga gaumes izjūtu

Ziemassvētku balle `13

Kas cits tik lieliski izceltu balles tērpus, ja ne sniegbaltais? – Balles retoriskais moto, Lielās zāles fantastiskā iekārtojuma vadmotīvs un redzīgo ļaužu posts. Ir apritējis gads, taču atmiņas par katastrofu pagājušā gada Ziemassvētku ballē ar vārdu savienojumu 'laba gaume' pazīstamām dvēselēm joprojām neļauj naktīs gulēt. Ne reizi vien „Bubuļu Kambaris” ir centies vērst direktora kunga uzmanību modes jautājumiem, taču, redzot atsevišķu cūkkārpiešu attieksmi pret apģērbu, top skaidrs – ja ar Gaumes mācību aizstātu Vientiešu mācību, kuru vairums tāpat uzskata par tīro izklaidi, vairāk kā divas trešdaļas cūkkārpiešu būtu nesekmīgi. Tas savukārt iedragātu – nē, pietiek runāt caur puķēm – sadragātu Cūkkārpas reputāciju tā, ka metaforiska putriņa vien paliktu! Rezultātā Ministrija apcirptu budžetu, mēs trīsreiz dienā ēstu sausiņus un 0.4% gaļas saturošus cīsiņus, bet kalambolu spēlētu uz noburtām pirtsslotām! ...

Tu, lasītāj, protams, varētu nebūt ievērojis savu biedru tērpus – ja nu ballē Tavu uzmanību izpelnījās vien Breika krišana ceļos polārlāču Adelīnas priekšā un Reda-Mefa netīrās viendzimuma dejas, kas tā arī nenoslēdzās ar grandiozo pacēlienu, – taču nav pamata justies kā no laivas

izmestam! Trīs tērpu kritiķi ir izteikuši viedokļus par spilgtāko personāžu apģērbu un vērtējuši tos. Kas zina? Varbūt situācija nemaz nebija tik traģiska? Spriediet paši!





Džordžio Rojāls, modes nama 'Zilais Vienradzis' īpašnieks



Gabana, pazemes labirintā mītoša spoku dāma, pērnā gada kritiķes Dolčes māte



Fulvus Gamma, Slīdeņa pirmziemnieks ar sliktu slavu, kurš apgalvo, ka par modi neinteresējas

Adelīna džinsos un sarkanā džemperī un Džeraldss melnā krekļā, mētelī, baltos sporta apavos un arīdžan džinsos. Abi neieradās ballē kopā, taču ir vienā maisā bāžami.

Džordžio: Es sapratu, ka man būs jāvērtē balles viesu, nevis līkšņraču izpētes ekspedīcijas dalībnieku kostīmi. Puisim nepraktiska apavu izvēle. Kurš, ejot uz purvu, velk baltas botes? Meitenei vajadzētu apģērbties siltāk – ārā ir ziema.

Gabana: Vai! Šitādā paskatā uz balli! Ar tām savām 'džinsenēm' kā saauguši tie jaunieši. Tie abi jau tikai punšu pietempties nākuši, ne dancāt

kā normāli cilvēki. Kauna nemaz nav. Pē!

Fulvus: Es pieļauju, sabiedrībā, kas pat visgaršu zirnīša sastāva pārbaudīšanu pirms kāda indivīda pieklājīgas cienāšanas uzskata par nepieklājīgu, nav pieņemts iet uz balli no rupja kokvilnas auduma gatavotā apģērba gabalā ar divām garām starām. Tā kā manas mammas mati satur vairāk

eimelanīna nekā feomelanīna un tā kā viņa grauздētas kafijas krāsas apģērba nevalkā, analogiski spriežot, meitenei ar sarkaniem matiem nevajadzētu vilkt sarkanu džemperī. Ņemot vērā, ka Džeraldss Nordstouns, Elšpūšu tumšais lords un ķēniņš, uz pasākumu ir atnācis mētelī, varu izteikt minējumu, ka viņam ir problēmas ar veģetatīvo nervu sistēmu un perifēro asinsriti.

Melisa baltā mežģīņu mini kleitā, sarkanā bolero jaciņā un korpēs, ar pieskaņotas krāsas aksesuāriem un Leo gaisīgā kleitā ar pasteltoņu rožu rakstu.

Džordžio: Pirmā jaunkundze acīmredzot pārāk bieži dzirdējusi vecu dāmu runas – 'apģērba detaļas vajag saskaņot un galvenais nepārraibināt'. Nu, tad rezultāts ir šāds. Garlaidīgs, nekādas uzdrīkstēšanās, nekādas mākslas. Žakete noslīcina ķermeni. Krāsas vecmodīgas, to banālais salikums tā vien kliez 'neķītrā jaunava'. Ja tādu

vēstījumu Melisa vēlējas nodot puisiem, tad viņai izdevās.

Otrai meitenei būtu vajadzējis paskatīties kalendārā vai arī pasākuma plakātos. Ziemassvētku balle liecina, ka ir ziema. Ja attiecīgā krāsu gamma vēl ir modē, tad ziedu rakstam vajadzēja figurēt kleitā vēl uzkrītošāk. Un audumam, pasarg' Dievs!, audumam vajadzēja būt citam. Vasara beigusies, draudzenīt.

Gabana: Ā, nu pieklājīgi, smuki. Otrai meitiņai arī jaciņu vajadzēja. Tā jau bāliņa, bet rokas tāpat plikiņas.

Fulvus: Tā kā sarkanās krāsas apavu papēža augstums četras reizes palielina kā šķērsvelves noslogojumu, tā arī pēdas deformācijas risku, es pieļauju, ka meitenes pēdu īkšķa kauls ir izvirzījies uz āru ne vairāk kā simt

septiņdesmit trīs grādu leņķī, ja reiz tiek vilkti šādi apavi.

Tifānija garā melnā kleitā un Agnese vīriešu uzvalkā.

Džordžio: Interesants pāris. Redzu no slavas skatuves norietējušu balerīnu, kas priedājas, ka vēl var ielīst savā vecajā bodijā, pat ja celulīts vairs neļauj valkāt profesijai atbilstoša garuma svārkus, un viņas atturīgi ģērbto pavadoni ceļā uz bērēm. Ceru, vismaz uz praidu abas uzvilks spilgtākas krāsas, piemēram, šoziem aktuālo fuksiju. Tas taču ir tik košs pasākums! Un tillu labāk atstāt aizkariem.

Gabana: Ā, šito triku jau es zinu. Jaunas meitiņas staigā plikām

mugurām, kad grib vīriešus pavedināt. Bet kādēļ tik drūmi? Tādās mellās lupatās jau pat uz manām bērēm nenāca! Un tas otrs ir puisis vai meitene? Es bez brillju neredzu ne ta' īsti pupus, ne mazo draudziņu.

Fulvus: Tā kā meitene ir uzvilksusi melnas krāsas sieviešu tērpu, es pieļāju, ka viņa vēlējās maksimāli nodrošināties pret ķermeņa izdalītā siltuma atstarošanu, kas rezultētos pastiprinātā sviedru dziedzeru darbībā. Tiesa, ņemot vērā, ka

ķermeņa temperatūra varētu palielināties aktīvu kustību rezultātā, es nesaskatu loģiku apģērba gabala svārku daļas garumā. Es atzinīgi novērtēju Agneses Pulkstentiņas mēģinājumu panākt vienādu dzimumu izplatību šajā mācību iestādē, taču apšaubu, ka statistikas dati par dzimumu sadali tiek ievākti Ziemassvētku balles laikā.

Kesidija Ostina kā sarkana Merilina Monro un Lidija melnā kleitā ar zeltainu rakstu.

Džordžio: Pirmā dāma tērpusies drosmīgi – izaicinoša krāsa, drausmīgi klišejs piegriezums. Tādā tērpā jākāpj uz skatuves un vai nu jādzied 'kad man vairs nebūs sešpadsmit', vai arī jāiet prom no bērnu ballītes.

Otra ir tipiska skumjā atraitne. Gados gan izskatās jaunāka, tērps viņai par smagu. Arī varētu vēl Merilīnoties. Ne sarkanā un ne

sīkpadsmītnieku kompānijā, protams.

Gabana: Ak, tad Kesidijai kāds iekritis sirsniņā, ja reiz kā Merilina ģērbjas! Kāpēc gan ne? Jauna sieviete, krunku vēl nav! Smuki, smuki, tikai sarkano jau velk uz Valentīna svētkiem, vai tad ne? Lidijai gan ar tādiem smukiem, gaišiem matiem nav melnās kleitās jālien. Un dikti gara. Vai tik kājas nesapinās!

Fulvus: Pieņemot, ka pārvērtību profesores matu pigmentācija ir līdzīga mammas elastīgo ragvielas pavedienu fenotipam, es secinu, ka apģērba gabals sarkanā krāsā viņai piestāv. Savukārt par gariem sieviešu apģērba gabaliem melnā krāsā es jau izteicos.

Mefistofels lakādas korpēs, vestē ar zvaigznītēm, mēness sirpi, lidojoša burvija un raganas izšuvumu, kā arī daudzveidīgi aksesuāri, tai skaitā gredzeni ar visu torņu simboliku. Trents raibā krekļā ar ievērojamu daudzumu lakas matos.

Džordžio: Ah, beidzot kas oriģināls. Naksnīgās debess raksts ideāli sader ar lakādas korpēm, vienīgi izšūtie lidotāji ir gatavais joks. Masīvas sprādzes ap kaklu šosezon gan labāk atstāt suņiem un Āfrikas sievietēm. Gredzenu raksti nožēlojama klišeja, bet kopskats pagaidām labākais. Vismaz redzams, ka jaunietis zinājis, uz kādu pasākumu nācis.

Otrs puisis – aktuālie raksti, glauns audums, acij patīkama krāsu izvēle, pat ja tā varēja nebūt ierastais 'melns-balts-sarkans'. Frizūra labi pielāgota pasākumam un izskatam. Ņemu iepriekš sacītos vārdus atpakaļ. Šis ir visgaumīgākais tērps no visiem redzētajiem.

Gabana: Vai, šausmas! Es nevaru skatīties, kas tur darās uz tā puisieša vestes! Lielas, lielas šausmas! Visā kā

ir daudz par daudz. Gredzeni uz četriem pirkstiem un tā baisā sprādze ap kaklu. Var taču palūgt meitenēm iešūt pogas krekļam! Trentam arī pārāk raibs krekls, nav smuki.

Fulvus: Debess attēlojums uz Mefistofela krūškurvi sedzošā apģērba gabala neatbilst patiesajam stāvoklim divdesmit otrā decembra

naktī, kurā mēness vēl neveidoja sirpi, tādēļ nedomāju, ka ir korekti šādu apģērbu valkāt. Garākā zēna

varavīksneņu krāsa atgādina televīzijas kanālā Animal Planet

demonstrētā Phascolarctos cinereus mazuļa acis. Interesanti!

Redmonds sarkanā žaketē, zilā krekļā un biksēs un Lavīnija tumši zilā kleitā ar punktiņu rakstu.

Džordžio: Lieliska krāsu izvēle – šogad modīgais elektrozilais kombinācijā ar sibēriešu sarkano. Tauriņš jauks, kičīgs, taču kopējais iespaids visai pliekans. Rakstu varēja būt vairāk un izteiktāki.

Meitenei gan labāk nevajadzēja uz balli nākt, ja punktainas halāts bija labākais, ko varēja atrast. Pieņemams apģērbs, lai vasarā ietu iepirkties vidējas raudzes veikalos. Kaut gan somu labāk atdot

labdarībai un punktiņu rakstu atstāt piecgadīgām meitenēm.

Gabana: Redmonds kā īsts patriots karoga krāsās. Dikti jiptīgi, bet laikam jau tā tiem jaunajiem patīk. Lavīnija ar smukiņa. Gaiši matiņi... Nu, princesīte!

Fulvus: Brāļa Redmonda apģērbu komentēt aizliedz manis sastādītā ģimenes kodeksa punkts numur septiņi divi: „nekomentēt brāļa

Redmonda ‘Reda’ apģērbu mediju un varas iestāžu klātbūtnē”. Lai uzzinātu manu viedokli par viņa divu X hromosomu draudzenes apģērba gabalu, lūdzu, skatīt komentāru par melnās krāsas kleitām un ņemt vērā piebildi, ka šim sieviešu apģērbam ir loģiski izvēlēts garums.

Zaks uzvalkā un Čārlija baltā mini kleitā ar melnu jostu.

Džordžio: Jaunekli uzvalkā gari nekomentēšu. Acīmredzami iegrožots cilvēks, iepalicis pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados vai pārskatījies vientiešu Džeimsu Bondu. Meitene lepojas ar savām vēl neizaugušajām krūtīm, uzvilksi palagu un ap vidukli apsējusi sēru lentu. Krāsu paletes ziņā pietāv savam puisim, abi vienlīdz novecojuši. Vēl nezinu, vai tik jaunai dāmai vajadzētu par to domāt, taču minimālisms apģērbā – tik pārspīlēts, ka pat zeķubikses nav varējusi uzvilkt un sandales nobāzt

skapī līdz nākamajai vasarai – uzstājīgi pauž vēlēšanos no drēbēm vieglāk izklūt. Piedauzīgi.

Gabana: Šis taču ir puisis, pareizi? Nu vo, pieklājīgi, solīdi apģērbts. Tā arī vajag, tikai Čārlijai vajadzēja kārtīgāk apģērbties. Pliki nagi, pleci, rokas. Tā jau jaunie dara – maiciņu vienmēr virs nabiņas, svārkus knapi dibenam pāri... Es jau saprotu, ka patīk tas Zaks un ka viņam jau noteikti patīk uz plikumiem skatīties, bet cieņai pret veciem spokiem arī jābūt.

Fulvus: Tā kā četrdesmit procentos gadījumu tēvs saviesīgos pasākumos ierodas ar līdzīgu vīriešu tērpu, kas sastāv no žaketes ar oderi un garajām biksēm, es pieļauju, ka šāds valkāšanai paredzēts apģērbu komplekts ir pieņemams. Arī meitene ir apģērbusies loģiski un saprotami, ņemot vērā, ka balts audums, pretēji melnam, atstaros ķermeņa pastrādātā darba izdalīto siltumu un ka pastiprināti darbosies viņas dermā esošie sviedru dziedzeri.

Melvina Breika anatomija

Autors: Tamāra Poļakova

13. septembra vakarā no skolas aiziet Gabriels Moro.

14. un 15. septembrī grifidori cīnās savā starpā, vienai trešdaļai gribot kamīnu nokārt ar sēru lentām, otrai trešdaļai neticot notikušajam un pēdējai - steigā importējot koptelpā nelegālu ugunsviskiju, marķētu „Makkija urīnanalīzes”.

16. septembra rītā Kristians Alans Ross uzņemas gādību par nabaga grifidoriem.

Kaut gan elšpūšus viņš pacieta veselu gadu un no kraukļanagiem vēl nav atteicies, grifidorus Ross spēj izturēt 8 dienas.

24. septembra pēcpusdienā *Liktenis grifidorus saved kopā ar noslēpumaino un nenoliedzami izskatīgo Melvinu Breiku, kurš trīs mēnešu laikā paguvis ne tikai ierindoties Cūkkārpas iekārojamāko profesoru topa augšgalā (to viņš paveica jau pirmajā darba nedēļā), bet arī iejaukties vairāku cūkkārpiešu privātajās dzīvēs, viņus sodot, un, piesienoties sīkumiem, tapt sodīts un pazemots pats.*

Un tomēr, neskatoties uz pamanāmajām izdarībām, divdesmit septiņus gadus jaunais vīrietis ar burvīgajām matu cirtām joprojām šķiet diža mistērija. „Bubuļu Kambaris” nolemj to mainīt un decembra sākumā – kad vairums audzēkņu sāk laužīt galvu, kā novelt troļļu masu sev no pleciem, un kad profesori, arīdzan ierakušies darbos līdz elkoņiem, sāk rītus ar pūču atnestiem piekukuļošanas mēģinājuma pierādījumiem – dodas mūsu dārgo Melvinu Breiku apciemot viņa paša darba kabinetā.

leejot telpā un, ja ne iesnu dēļ, tad, visticamāk, arī atrodoties septītā stāva gaitenī, degunā iesitas spēcīgs piparkūku aromāts un mēs attopamies – Breiks, nepiederēdams nevienai no semestra nogales mocītajām, Cūkkārpā sastopamajām pasugām, ir atradis Ziemassvētku garu, vēl pirms Ross pagūst rīkot gaismekļu romanci pie ezera un Kenvars – spraust svečītes Adventes vainagos. Iespējams, daudzveidīgo, sniegavīru un rūķu, un eglīšu formās un krāsās cepto piparkūku radīšanā tika nodarbināti mājas elfi, lai gan Breiks dievojas, ka uzkodas darinājis pats ar savām baltajām rociņām un slavējamā kvalitātē koptajiem nagiem. Interesanti, ka piparkūkas, kā viņš itin nemaz neslēpj, esot paredzētas audzēkņu sazāļošanai un pildītas ar „mācīšanās dziru, kas rada vēlmi rakstīt, lasīt un līdzīgi darīties”. Mēs gan nezinām, kas tieši, pēc Breika kunga domām, ietilpst rakstīšanai un lasīšanai līdzīgu izdarību kategorijā, taču izrādās – par mūžam ieturētā, vēsā Melvina iemeslu atļauties savu kabinetu izrotāt teju piecas (!)

nedēļas pirms svētkiem esot kalpojusi kvēla vēlēšanās palīdzēt cūkkārpiešiem sekmīgi pabeigt visus līdz Ziemassvētkiem veicamos darbus. Pateicamies par viņa rūpēm visu audzēkņu vārdā, lai gan jāatzīst – palīdzēšana izpaužas visai savdabīgi (lasīt: pakļaujot pusaudžu veselību anaboliskiem stimulatoriem).

Tomēr – kaut arī piparkūku velnišķīgi fantastiskā aromāta izplatīšana skolā atstāj iespaidu par sentimentālu, elšpūtīgi saulainu cerību pilnu personu aiz tik aukstā, ierasti tumšu toņu drānās ievīstītā eksterjera, Breiks arī šoreiz nav uzposies savai apkārtnei pieskaņotās krāsās! Pat iepriekš jau piesauktais Ross, kurš baumu kanālos plūst ar sikspārņa segvārdu, mēdz tērpties baltā vai, kā gada sākuma mielastā, sarkanā mantijā! Nudien skumji, ka Breiks nav papūlējies decembra atnākšanu godināt, uzvelkot adītu, ziemeļbriežu attēliem rotātu džemperī... Lai gan par ķermeņa un apģērba sakoptību varam tikai dziļdomīgā atzinībā palocīt kaklu – vīrietis, šķiet, neļauj ne puteklim nosēsties uz savām mirdzošajām ādas korpēm, dodams priekšroku operāciju zāles cienīgai sterilitātei. Pagaidiet tikai! Drīz pie viņa kabineta par apaļu sirpi varēsīm iegādāties bahilas.

Šoreiz gan vēl varam baudīt Breika viesmīlību nemaksājot. Gluži pretēji – neņemot vērā, šķiet, ne brīdi nenovērsto, cieši vērojošo skatienu – jaunais vīrietis uzvedas kā īstens gādīgas vecmāmiņas etalons, rūpēdamies par mūsu labsajūtu un pirmā semestra sekmēm jebšu mazliet pat uzstājīgi dāvādams tēju un vienu piparkūku pēc otras. Tiesa,

mums par nožēlu, uz sarunām Melvins nav ne tuvu tik nasks. Iespējams, vainojams uztraukums – neizrādīts, ja neuzskatām pārlietu perfekti taisno stāju un neregulāru kāju pārkrustošanu par nervozitātes pazīmēm; kaut mazliet atbrīvoties no dzelzainā lakonisma vīrietis spēj vien pamazām intervijas gaitā.

Sākumā – tīri simboliski lūdzot viņu raksturot sevi trijos vārdos – saņemam pretjautājumu: „Viens vārds neder?” Acīmredzot pats Breiks, pretstatā viņa uzticamākajām pielūdžējām, neuzskata sevi par trīs cildenas īpašības pelnījušu personu, un arī tas vienīgais vārds, kuru viņš sev domīgi veltī, atbilstoši tā brīža attieksmei izrādās „kluss”. Zinot, cik cūkkārpiešu varžacis Grifidora vecākais piparkūku dziras nodrošinātā darbaspēka iespaidā ir paguvis apciemot pirmajā semestrī, nemaz par tik klusu mēs viņu nesauktu, tomēr, protams, neapsūdzam jau tā ar spēlēm izvilktu apgalvojumu.

Centieni uzzināt vairāk par Breika pagātni arīdzan nesekmējas ar dižiem panākumiem, viņam saglabājot teju snobisku mazrunību un palaikam prasmīgi pielietojot sarkasmu. Lūk, pirms – kā viņam piesien daži aizvainoti grifidori – Gabriela Moro aizvilināšanas un ierašanās Cūkkārpā Breiks ir pildījis „līdzīga” amata pienākumus Londonā. Šķiet, uzreiz būtu vajadzējis lūgt manāmi iecienītā, visnotaļ relatīvā līdzības jēdziena precīzu definīciju ... taču, taujāts, vai vecajā darbā arīdzan pārraudzījis un sodījis nepilngadīgus jauniešus, Breiks atteic, ka „sodus veikuši citi”. Netop skaidrs, vai par iepriekšējo

Melvina darbavietu būtu saucama kāda zemākas raudzes mācību iestāde Londonā vai varbūt pati Ministrija, toties, tā kā arī šeit viss melnais darbs tiek uzticēts karcera pavēlniekam Tedam, varam piekrist Breikam, ka – vismaz no pilsoņu sodīšanas viedokļa raugoties – viņa darbā dižu pārmaiņu no tiesas nav.

Turpinot sarunu, kurā Breiks, sargādams reputāciju, joprojām mūs pārsvarā apvelta ar neizsmeļošiem vienvārda teikumiem, noskaidrojam ne vien to, ka darbam Cūkkārpā viņš ir ticis uzaicināts, bet arī interesanto fakti – vairākus skolas darbiniekus, savus kolēģus, diezgan labi pazinis jau iepriekš. Vai viņš būtu paguvis spriest sodu kādam gados jaunākam pasniedzējam vai asistentei? Pats vīrietis gan izrāda nevēlēšanos saukt personas vārdos, taču no anonimitāti saglabāt griboša avota (kura viesojās sazāļoto piparkūku telpā – baumo – aiz slēgtām durvīm) uzzinām, ka viens no paziņām ir bijis Florenss Šepards. Lai gan APTZ profesoru spraigajās ziemas dienās ar konkrētiem jautājumiem netraucējam, kontaktu abu gandrīz-vienaudžu – Šeparda un Breika – starpā nenovērojam. Iespējams, skaidrojums rodams ar mācīšanos dažādos namos, taču arī par piederību tornim Melvins ir noslēpumains. Kā skan viņa pirmā atbilde – Šķirmice esot ļāvusi mācīties „labākajā tornī”, toties pēcāk ar viltīgu vīpsnu sejā tiek nosaukts „Alises Brīnumzemē tornis, kad tajā netika pasniegta tēja”.

Tad nu bērībā tējas deficītu izcietušais Breiks vēlreiz piepilda mūsu krūzi un šķiet, ka minūtēm un jautājumiem ritot, viņš beidzot ir nedaudz noguris no sava dzelzs veča tēla uzturēšanas. Atzinis, ka nozīmīgākās pārmaiņas skolas dzīvē ir novērojamas disciplīnas ziņā, par „iespējams, ex-grifidors” dēvējamais paskaidro: „Ja disciplīna būtu tāda kā

agrāk, daudziem būtu zili ceļi no stāvēšanas uz tiem.” Nudien! Viņa vārdos divdesmitā gadsimta nogales Cūkkārpa pārvēršas par koncentrācijas nometni vai vismaz Durmštrangu, kuras prasības turienes bijušais audzēknis Ross, mums par laimi, nav ieviesis šeit. Lai vai kā, disciplīnas pasliktināšanos Breiks saista ar vientiešu un burvju sabiedrības mijiedarbību, netieši norādot, ka ar maģiju neapveltītā cilvēces daļa ir vainojama pie jauno cūkkārpiešu izlutinātināšanas un prātu samaitāšanas. Par to – vai tik te vainojama nav nostāstiem bagātā, vēl nesēn ikkatram brīvi pieejamā virtuve un pilnbrieda gadus pārcietušas profesores, kas audzēkņus “deminutizējušas” – pavisam noteikti varētu strīdēties. Taču, neskatoties uz sarūgtinošo disciplīnu, Breiks Cūkkārpā ir izturējies vairāk kā trīs mēnešus, kas – kā pēcāk atklāj jau iepriekš minētais Anonīmais – lielā mērā esot labā atalgojuma un vientiešu klāt neesamības dēļ. Jā, diemžēl nevis nesavtīga mīlestība pret grifidoriem, bet gan mantkārtība un naids pret vientiešiem – par kuru seriālu Breaking Bad, starp citu, viņš neko nezinot – notur Melvinu mūsu vidū.

Līdz ar to Breiks noliedz arī favorītu esamību pārraudzītā nama audzēkņu vidū, iepauzējot un sausi nosakot, ka visi esot „labi”. Tiesa, spriežot pēc ārpus ofisa paveiktā, atmiņu klades antipātijas ailītē Melvins, visticamāk, ierakstītu elšpūti Džeraldu Nordstounu, kuram novembra nogalē par „skolas teritorijas piesārņošanu un dedzināšanu” (slepeni avoti gan ziņo, ka patiesībā Nordstouns esot veidojis Da Vinči koda cienīgu ainu) tika spriests torņa arests, aizliegums apmeklēt balles, kā arī aicinājums nodoties spaidu darbiem līdz pat semestra beigām. Minēto sodu Breiks attaisno kā „vadīšanos pēc standarta procedūras”, vainīgi piebilstot, ka tā

pamatā neesot figurējuši personīgi iemesli. Pie tam – kā pierāda elšpūšu brīvdomātāja pārkāpuma notušanās un kā atzīst arī pats tiesas spriedējs: „Ja būtu simtprocentīgi vadījies pēc protokola – kas, starp citu, ir novecojis –, jaunietis būtu izslēgts.”

Nu re! Pat ja norādītie spaidu darbi, iespējams, iekļāva Breika slavenu piparkūku cepšanu, varbūt tieši apziņa par soda mīkstināšanu mudināja Džeraldu vairākus sodus apiet un raibiem notikumiem bagātajā ballē, pateicoties Breikam, iegūt dižena pingvīnu tēviņa ietērpu. Šķiet, ir lieki bilst, ka elšpūšu ceturtziemnieks par Melvina Breika darbībām nav sajūsmā. „Vispār jau man nav tiesību runāt par viņa [Breika] kompetenci, bet – tā kā viņš ir gluži kā skabarga pakaļā – es šaubos, vai viņš maz ko sajēdz par pusaudžiem. Tātad kompetenci es apšaubu, bet kāda gan tā varētu būt caurkritušam auroram?” – tā Nordstouns, kurš, ļoti iespējams, par Breika iepriekšējo amatu ir krietni zinošāks. Aurors taču nebūtu saucams par labu amata darītāju, ja sodus vienmēr lika veikt citiem?

Elšpūša viedoklim, runājot par Melvina rīcību adekvātumu, piekrist arī viņa draudzene, balles notikumu lieciniece Melisa Bresona, kura gan izteikumos nav ne tuvu tik šerpa. Iesākumā taisnojusies, ka ar „Breika kungu” tieša saskarsme nav bijusi, Melisa atzīst, ka semestra laikā Breiks ir „pacenties sašķobīt” viņas cieņu pret pasniedzējiem un gados vecākiem ļaudīm. „Ja viņa aizliegums audzēknim doties uz Cūkmiestiņu vēl bija saprotams un pieņemams skolas iekšējās kārtības noteikumu kontekstā, tad Breika kunga darbības Ziemassvētku ballē nešķīta adekvātas viņa statusa skolas darbiniekam. Neieslīgstot detaļās, varu piebilst, ka skolnieku pazemošana diez vai atbilst atbildīga

un profesionāla skolas darbinieka tēlam,” savas domas pauž kraukļanadze, vēl izsakot cerību, ka teātris ballē ir bijis tikai pārpratums.

Otra Breika maģisko pārvērtību upure – polārlāča ādā iegērtā Adelīna Martinesa no komentāriem par neganto balles bojātāju kategoriski atsakās.

Tomēr – atgriezoties pie sarunas ar Grifidora vecāko, iespējams, Adelīnai rastos arī kas sakāms, uzzinot jau runātīgākā Melvina cieņu pret sportu, kurš ikdienā dodas skriet, jo viņam „patīk atrasties pie dabas”. Arī kalambols Breikam izrādās labi zināma kauja – viņa vārds esot atrodams senos torņu komandu dokumentos. Tiesa, par kalambolista karjeru grāmatu tārps Breiks neesot domājis, jo tā atstājot „pārāk maz laika lasīšanai”.

„Uzsāku spēlēt tikai tādēļ, ka vēlējos redzēt, ko visi saskata sportā, kur bariņš lidinās pakaļ vai prom no bumbām. Man šķiet – lēmumā daļēji vainojams arī strīds ar vienu kalambolistu, kuram patika izrādīties. Liekas, ka vēlējos tobrīd pierādīt – zināšanas ir augstākas par

spēju lidot uz slotas,” – vīrietis skaidro savus iemeslus kādreizējai dalībai kalambola komandā. Taču – ja varam ticēt Breika teiktajam – tad, pat iesaistoties sportā šķietami neīsto mērķu vadīts, no Melvina izvērties tik dižens kalambolists, ka viņam komandu neesot bijis ļauts pamest līdz absolvēšanai! „Daži pat vēlējās iegāzt manus eksāmenus, lai es paliktu uz otru gadu un spētu ilgāk spēlēt.”

Neskatoties uz negribīgā kalambolista pagātni, Grifidora neveiksmi spēlēt pret Elšpūti Breiks teicas nevērtējam un uzstāj, ka „mācības ir galvenais”, likdams noprast, ka gadījumā – ja atkārtosies fiasko torņa punktu cīņā – viņš neklusēs. Par mierinājumu Breikam – jeb varbūt tas ir viņa panākums? –, šobrīd grifiņiem mācībās iet gana labi.

Turpinot sarunu ar gādīgo, sodu piespriešanu mīlošo Grifidora vecāko, kura personībā vērojams arī pāris elšpūtīgu iezīmju, vēl noskaidrojam, ka nabadziņš nevar iztēloties Ziemassvētkus bez darba un ka krietni labāk par gaišo šokolādi

viņam tīk ar uzbudinājumu nereti saistītā tumšā! Tāpat, ja Breikam jāizvēlas starp oranžu pigmentu pieņēmušiem citrusaugļiem, priekšroka tiek dota apelsīniem. Un, plānojot apmeklējumu, ņemiet vērā, ka bez šokolādes un apelsīniem droši varat cienastā ietīt tējas komplektu, bet nekādā gadījumā ne sviestalus vai ugunsviskija pudeli, jo tos Breika kungs neieredzot ne acu galā!

Papildus tam vislabāk Melvinu Breiku ir apmeklēt karstās vasaras naktīs, jo viņam netīkot nedz ziema, nedz gaišais diennakts laiks. Vēl sakiet, ka jūs pie viņa atveda prāts, nevis intuīcija, un ziniet, ka krietni labākas izredzes ir brunetēm, ne gaišmatainām daiļavām. Noslēdzot interviju, vēl uzzinām, ka izvēlē starp problēmas risināšanas procesu un atrisinājuma rašanu Breikam patīkamāks ir otrais un ka visspilgtākais notikums – ja tā to varam saukt –, kas tiek gaidīts no 2014. gada, ir „jauns trīssimt sešdesmit piecu dienu cikls”.

No sirds novēlam, lai Breika pieticīgā vēlme piepildās!

Mis Kaste ar lepnumu piedāvā

FEPARDA ZIEMASSVĒTKI

Florenss Šepards. Tipisks Jaunais mantrausis ar aizdomīgu mājdzīvnieku, kas nejauki skrāpējas (tik tiešām, kurš gan tādu gribētu turēt? Tas jau vien norāda, ka Šepardam kaut kas ir aiz ādas. Un tie NAV iekšējie orgāni.) un kož visur, kur vien iespējams. Jāatzīst gan, ka vārds “Florenss” šādam Jaunajam

varonim nudien nav pārāk piemērots, tāpēc turpinājumā sauksim viņu par Šlorensu Fepardu, kas pilnīgi noteikti izklausās daudz estētiskāk.

Lai nu kā, mūsu stāsts sākas kādā nejauki sniegotā rītā iekšpus Cūkkārpas Raganības un burvestību

arodskolas biežajiem mūriem. Ne mēs redzējām karsti mīlēto Saulīti, kurai gan pēdējā laiciņā bija patīcis izrādīt savus žilbinoši baltos zobus, jo, redziet, Saule jau bija iegriezies pie jaukās Eiropas (tā, kas Saturna pavadone, nejauviet ar pasaules daļu!), kas bija eksperte zobu kronīšu veidošanā, tāpēc Eiropa bija

visai izslavēta pārējo debess ķermeņu vidū... un, jā, kur mēs palikām? Ak jā, ne mēs redzējām Saulīti, ne Mēnestiņu, kura dēļ arī Saule smaidīja pastiprināti, jo vienkārši gribēja šim parādīt savu žilbinošo smaidu, - priekšā Ārpus Zemes Atmosfēras Zonai bija nejauki mākoņi vāli, kuri pastiprināti izdalīja sniegu, tāpēc nebija nekāds brīnums, ka Cūkkārpas audzēkņi vēla sniegavīrus, taisīja sniega cīkstoņus un pikojās.

Fepards nespēja ciest pikošanos, īpaši gadījumos, ja viņam trāpīja, tāpēc pagāja tikai neilgs brīdis, kad viņš jau bija uzlicis sīkajiem sodu - salasīt visas izmestās pikas un jauki salikt kaudzītē. Vai tas nebija jauki? Vismaz viņiem būs ko darīt visu turpmāko dienu un Šlo varēs pavadīt mierīgi.

Bija Ziemassvētku nakts, Cūkkārpa tik klusa un savā ziņā vientuļa, bet tas bija tieši tas laiks, kas Fepardam patika vislabāk - lielākā daļa audzēkņu devušies uz mājām, skolā tikai daži, kas bija tik jauki, ka nesagādāja Šlorensam problēmas. Profesoram šķita, ka tam bija jābūt saistītam ar tā saucamo „Ziemassvētku sajūtu”, kad visi sīkie apkārt skraidīja, saukdami: „Pricīgus Ziemassvētkus, mister Fepard!” Nu, vismaz viens labums no tādiem svētkiem ir atrasts, bet - ha! - tas jau nebūtu mūsu īgnais Fepards, ja viņam apkārt notiekošais patiktu. Patiesībā viņš uzskatīja, ka tas ir viens vienīgs farss (un nevis maltā gaļa).

Lai vai kā, bet šovakar Fepards savā kambarī ielīda salīdzinoši agri, tāpat arī uzticamais Gergs, kas patiesībā tiešām bija vienīgais dzīvais organisms, neskatot pašu Šlorensu, kas viņam patika. Nekas vairs netraucēs viņa „beauty-sleep” - aši vien Fepards uzziēķēja savu poru

attīrīšo un ādu mitrinošo nakts krēmu no firmas „Anon”. Vēl īss mirklis un Fepards bija uzgērbis savu iemīloto pidžamu gaiši zilajā krāsā ar dzeltenajām saulītēm (šādi viņš tikai lobēja to, cik Elšpūtis ir labs, turklāt vai tad tieši tāds nav torņa vecākā pienākums?), kas lieliski izcēla viņa muskuļus. Viņš jau bija ielīdis gultā, kuru Gergs jau bija paspējis sasildīt (jo šis kaķis pavisam noteikti zināja, kurš šeit bija galvenais (proti, Fepards, ja nu Tu, dārgo lasītāj, nodomāji, ka tas bija kaķis...), kad pēkšņi sacēlās viegls vējš, kas maigi sapurināja Šlorensa matus un...

BLĪKŠ. Atskanēja troksnis, kas liecināja, ka kāds nokritis no... ļoti liela augstuma, proti, krietni augstāka nekā Feparda griesti. Kas tad? Neveiksmīga teleportācija... nē, vēl nebija pienākusi teleportācijas apmācība salīdzinoši vecākajiem audzēkņiem, turklāt šeit tāpat nevienam nav vajadzīgs teleportēties... Lai nu kā, kas tas bija? Portāls? Šlorenss nedaudz izbrīnīts nopētīja nokritušo personu. Gaiša būtne, bet nešķita, ka atbilstu standarta „spoka” statusam, tā likās savādāka, it kā ne no šīs pasaules (vai vainīgs bija apstākļi, ka viņa bija tērpusies melnā un apmetņveidīgā paltrakā, kas savā ziņā atgādināja tibetiešu mūku ietērpu, un ka viņai uz galvas bija uzspirināts kaut kas līdzīgs galvaskausam (tiesa, Fepardam nešķita, ka tas bija cilvēka, bija skaidri redzams, ka tas bija kāda sen izmiruša vai nekad neeksistējuša dzīvnieka galvaskauss, jo nevienam no Šlorensam zināmajiem dzīvniekiem nebija tik ērmīgu ragu un... jā, nedaudz ķiverei līdzīga galvaskausa)), bet pavisam noteikti sīka. Fepards lēsa, ka meitenei bija ap gadiem divpadsmit.

„Labvakar, Feparda kungs!” meitenīte sveicināja ārkārtīgi pieklājīgā, savaldīgā balsī. Radās iespaids, it kā viņa būtu nākusi no

cita gadsimta. „Vai pamanījāt, ka ir pusnakts?” Kaut arī šis nepārprotami bija retorisks jautājums, Šlorensam bija nepārprotama vēlme īgni, nepacietīgi un pavisam noteikti rupji pateikt, ka, nē, viņš neesot pamanījis, jo, redz, viņš tobrīd bijis aizņemts ar slīgšanu savā „beauty-sleep”. „Pusnakts ir laiks, kad ikkatram var parādīties kaut kas apslēpts,” meitenīte turpināja savā maigajā balstiņā, kas teju izstaroja bērnišķīgu naivumu.

„Pagaidi... Pirmkārt, kādā veidā tu (uzsvars uz to, ka tevi redzu pirmo reizi mūžā) zini manu vārdu? Otrkārt... Kuru gan interesē pirmais punkts? LAUKĀ!” Jā, ja vēlaties, varat apgalvot, ka Fepards bija rupjš, neaudzināts, īgnis... Bet bija SASODĪTA PUSNAKTS, katram šādā brīdī var misēties, vai zin’.

Izskatījās, ka mazā līdz ar iepriekšējiem Šlorensa vārdiem, bija uzmetusi lūpu - meitene bija aizvainota, kā pati uzskatīja, līdz sirds dziļumiem. „Es cerēju, ka jūs paprasīsiet, kas es esmu. Ziniet, pat Kross bija labāks mērķis - teju vai žēl, ka pagājušogad no tā uzdevuma atteicos, bet, šķiet, mana gudrība nemaz tur nebija nepieciešama, jo Rins Flanskis tomēr ir lielisks pagātnes Ziemassvētku gars, bet - hei! - es jau atkal aizrunājos!” Meitenīte ievilka elpu un jautri pašūpoja galvu. „Pateikšu priekšā, ka jums man tagad jāprasa, kas es esmu.” Un, lai pastiprinātu efektu, viņa piemiedza ar aci.

„Labi, labi,” Fepards īgni noburkšķēja, visbeidzot pieceļoties gultā sēdus. „Kas tu esi un ko pie velna dari manā guļamkambarī?” Un tobrīd Gergs (jo neaizmirsīsim, ka šis kaķis tur vēl joprojām atradās!) piekritoši ieņaudējās.

„Es esmu Pagātnes Ziemassvētku gars Hlorella Fiona,” meitenīte ierunājās tā, it kā iepriekš nekādas

sarunas nebūtu bijis, it kā viņa tikai tagad te būtu ieradusies, - tik mierīgi, savaldīgi, maigi, mīļi un naivi. „Esmu ieradusies, lai jūs aizvestu pagātnē un ļautu jums redzēt, izvērtēt, vēlreiz piedzīvot savas agrāk pieļautās kļūdas.

„Agrāk pieļautās kļūdas?” Fepards pārvaicāja, saraucot pieri. „Pagaidi, gribi teikt, ka... savā dzīvē esmu pieļāvis kļūdas? AK. MANS. DIEVS. ES NETIKŠU PARADĪZĒ!”

„Es ceru, ka tas bija sarkasms,” Hlorella kopēja Šlorensa sejas izteiksmi, proti, viņa sarauca pieri. „Lai vai kā,” viņa atkārtoti iesāka, pienākot tuvāk Fepardam un jau nākamajā mirklī noraujot viņam nost segu, iekšēji izmisīgi cerot, ka viņš uzvilcis ne tikai pidžamas augšu, bet arī apakšu. „Celies un mirdzi! Tevi gaida jauna, skaista nakts! Es vispār nesaprotu, kāpēc tu vēl esi gultā, tu te vēl tikai laiku tērē!”

Fepardam gan nesimpatizēja doma, ka nākas klausīt kaut kādai divpadsmit gadus vecai meitenītei, bet fakts, ka viņa pavisam noteikti nebija apgērbusies kā pie pilna saprāta esoša ragana, pagaidām vien nāksies ticēt, ka šī tik tiešām ir Ziemassvētku gars (un, ja tas netiks pierādīts, tad Šlorensam jau nebija grūti sīkaļu aizvilkt uz Slimnīcas spārnu, kur mediķi varētu parūpēties par meitieša ievietošanu Svētā Mango dziednīcas nervu nodaļā. Vai kaut vai vientiešu psihisko kaišu klīnikā). Vīrietis visai paklausīgi izrausās no gultas, kad Hlorella Fiona bija no kaut kādas mistiskas vietas izvilkusi melnu apmetni, kas bija samērā līdzīgs viņas pašas ietērpam. „Ziniet, mister Fepard, jums vēlāk varētu palikt auksti - ne visi Ziemassvētki bijuši tik silti kā šie. Turklāt man nav nekādu problēmu izveidot arī pienācīgāku krāsu - melnā ir tikai oficiālā krāsa.” Nē, nekādas vēlmes strīdēties ar to sīko Šlorensam nebija, tāpēc viņš ar

smagu nopūtu uzvilka paltraku (prasīt, lai maina krāsu, gan viņš negrasījās - vēl pārkrāsos rozā...) un ieslidināja kājas pūkainajās čībiņās.

„Nu ko, mēs beidzot būsime gatavi, ja?” Hlorella pārjautāja, kamēr viņas skatiens pievērsās Gergam, kas trinās pa Feparda nupat atstāto vietu gultā. Taču jau nākamajā mirklī meitene bija piesteigusies klāt un, Gergam šokā iešņācoties („NOST NO MANIS, SĪKĀ NELIETE!”), saņēmusi kaķi savās ķetnās. „Man viņš būs vajadzīgs, jo, patiesību sakot, vēl neesmu īsts Ziemassvētku gars. Šis uzdevums jau tāpat man tika uzticēts, jo pagātnes gari nupat jau ir deficīts, turklāt pašlaik ir ļoti saspringts gads, tāpēc pat tādām iesācējam kā man nākas piedalīties. Katrā ziņā, man tavs kaķis ir nepieciešams, lai pēcāk atgrieztos tagadnē,” Hlorella paskaidroja, pamanījusi Šlorensa izbrīnīto skatienu

Trīs aktuāli mīti

Kam ticēt?

Autors: CūkMārpla

1. „SKK TRIECĒJU VĀLES IR NOBURTAS”



Ar 1984.gada 20.aprīli ir datēta vienīgā spēle pēdējo trīsdesmit gadu laikā, kas, pateicoties Slīdeņu kalambola komandas triecējiem, nav izvērtusies par asiņainu slaktiņu un

kurā toreiz praktizējošais mediķis Brendons Mango varēja noskatīties ar mierīgu sirdi. Kopš tās dienas – par kuras medicīnisko laika prognozi, zvaigžņu stāvokli un citiem SKK sniegumu potenciāli ietekmējošiem faktoriem mēs šoreiz nespriedelēsim – slīdeņu vāju raidītās āmurgalvas ik spēli ir skārušas pretinieku triecējus, dzinējus un meklētāju, iebukņījot, notriecot un nereti liedzot tiem turpināt cīņu pavisam. Kas ir vēl interesantāk – paši zaļpelēkie lidotāji aplūkotajā laika periodā ar nopietnām traumām un rezervistu

nepieciešamību ir saskārušies tikai divas (!) reizes, kā tautas atriebējus minot 1993.gada absolventu, KKK triecēju Endrjū Spokaini un mums visiem zināmo elšpūti Agnesi Pulkstentiņu, kas 10./11. gada sezonas trešajā spēlē notrieca Samantu Ziediņu.

Redzot šādu statistiku, top saprotami nostāsti par otrpus slīdeņu koptelpas ziņojumu dēlim piesprausto Sarakstu, kas, atšķirībā no Eleonoras Ridlijas identiski saucamā dokumenta, iekļauj kalambola laukumā notriekto

spēlētāju vārdus, tai skaitā Martinesas, de Mairānas, Bīras, Neferetas un 213 citus. Pie tam jaunās sezonas sākumā populārā hipotēze, ka pagājušā gada pārtraukuma dēļ slīdeņu pārsteidzošā triekspēja būs mazinājusies, viennozīmīgi guva noliegumu, kad pēc pēdējā mača, kurā vieglu āmurgalvas pieskārienu izjuta arī Edija Jurges pēctece Evita

Dēmo, Sarakstam pievienotas tika vāli pirmo reizi pacēlusī Tamāra Poļakova un pieredzes bagātā dzinēja Lulū Vinglesa.

Secinām – slīdeņu asinskāre nav rimusies, un, lai gan Veritaseruma testi spēlētājiem nav veikti un labprātīgu atzīšanos varam negaidīt, ir pamatots iemesls uzskatīt, ka SKK triecēju vāles patiešām ir noburtas un to spēja vadīt āmurgalvas

cerētajā virzienā – maģiski palielināta. Zinības par krāpniecisko burvestību un veidu, kā šmaukties Milarda Velsa vai jebkura cita akreditēta tiesneša degungalā, tiek nodotas kapteinim no paaudzes paaudzē kopš laikiem, kad mūsu Velss bija paguvjis vien izlīst no autiņiem.

Teda Rouza informētība par notiekošo nav noskaidrota.

2. „SAVĀDAJOS NOTIKUMOS VAINOJAMS NO KAPA CĒLIES GARS”

No mikstūru kabineta pazūd vairākas nošķituma mikstūru pudelītes, Breiks top ieslēgts darba kabinetā, Marijai Epplai šķietami nepamatoti uzklūp samaksu pieprasosa pasta pūce, herboloģijas kabineta puķes pludo, kamēr par augiem rūpēties solījušais Hrumņums Ņamņams savu vainu noliedz... Tie ir tikai daži no pēdējā mēneša laikā novērotajiem, nepatīkamajiem starpgadījumiem, kuru izmeklēšana un savstarpēja skaidrošanās ir beigusies bez rezultāta: vainīgo vienkārši nav. Zināms vien tas, ka Breika durvis pašas neaizslēdzās, ka Ešvorts savas mikstūras neņēma un ka visu šo savādību pirmsākumi ir atzīmējami ne agrāk un ne vēlāk par 8.un 9.decembri – Cūkmiestiņa apmeklējumu.

Nolieguma teoriju, kuru aktīvi atbalsta neveiksmes cietušie ‘izmeklētāji’, sakot, ka notiekošais ir tikai īpatnēja sakritība, atmetam bez liekiem komentāriem.

Otrā – Apsūdzības teorija, ticot, ka nejaucības ir pastrādājis kāds uz Cūkmiestiņu nepalaists, pagalam aizvainots audzēknis, tur aizdomās dēkaini Džeraldu Nordstounu, taču jāatzīst, ka mums viņa dalība notiekošajā šķiet visai apšaubāma. Lai gan jauneklis, kura personas lieta nebūt nav tīra, ir atzīstams par visnotaļ viegli uzbudināmu un ir arī ir novietojams līdzās Melisai Bresonai, kad viņas elpa sāka dvakot pēc spirta, nevis aveņu punša, – motīva iepriekš uzskaitītajām rīcībām nav. Vairums mistērijas upuru ir iekļaujami vien ļoti attālu Džeralda paziņu lokā, un viņš pats ir pārāk tipisks elšpūtis, lai kalnu tik apjomīgu atriebes plānu.

Toties trešā teorija, par kuru tālāk arī šoreiz neiesim, iekļauj 9.janvāra vakarā no Cūkmiestiņa ienākušās sūdzības par izdemolētu kapsētu, kā konkrētus huligānisma piemērus minot pieminekļu nomētāšanu ar sniega pikām un ļaunprātīgu kareivja Ārčibalda Baisā kapakmens

sašķaidīšanu. Arī šīs neģēlības vaininieki nav noskaidroti, taču Vepra galvas saimniece, kurai Baisais esot tālos, tālos senčos, neatkāpjās no viedokļa, ka to ir pastrādājuši cūkkārpieši un draud vairs mūsējos savā krogā nelaist. Nespēdami noliegt, ka iespējams, ne gluži Vepra galvas apmeklētāji, tomēr atsevišķi Cūkkārpas audzēkņi patiešām ir atbildīgi par kapsētā sastrādāto, mēs uzskatām šo incidentu par tālāko neveiksmju cēloni. Secinām, ka zem iznīcinātā kapakmens dusošā kareivja gars ir pametis savu piemiņas vietu, lai, atriebes vadīts, ierastos Cūkkārpā un celtu nemierus, kaitējot visiem pēc kārtas.

Un tādēļ silti aicinām kapsētas huligānu atzīties izdarītajā – varbūt tad Ārčibalds Baisais darīs pāri viņam vienam.

3. NARCISMA ĒRAS SEKAS: MATISMS

Ņemot vērā vientiešu tehnoloģiju ietekmi uz mūsdienu jaunajiem burvjiem un raganām, nūdien nav jābrīnās, ka arī Cūkkārpā savu vietu skolēnu prātos ir iekarojis mūžam egocentriskais narcisms. Iespējams,

tikai pateicoties tradicionāli nemainīgajai elektrības un ar to saistīto ierīču neesamībai, nenākas redzēt Keiru Makkiju taisām ‘selfiju’ vienā gaitēņa galā un sīkus slīdeņpuikas par to aktīvi tvītojam –

otrā. Vienlaikus tomēr nevaram nepieminēt, ka daži indivīdi vēl pirms pāris dienām uz redakciju šķietami anonīmi atgādāja kalambola tribīnēs un APTZ klasē uzņemtus

pašportretus, kas rosināja papētīt narcisma problēmu sīkāk.

Kā atklājās, minētais 'isms' ir sasniedzis gluži jaunu līmeni – matismu jeb specifisku dzīves stilu, kurā par centrālo objektu kļūst personas matu stāvoklis. Ideoloģija teju kā jauna reliģija pamazām pārņem mūsu skolu, liekot ikvienam izvēlēties savu piederību vienam no trim savstarpēji konkurējošiem grupējumiem: vinglesistiem, ingveristiem vai speķistiem. Dibinot organizācijas, protams, tiek pārkāpts kā vienpadsmitais, tā divdesmitais leksējās kārtības noteikumu punkts, taču, kamēr vien trūkst informācijas un pierādījumu par nelegālo apvienību darbību, atbildīgie audzēkņi netiek sodīti.

Pieminot vien vitāli svarīgos faktus savu ideoloģisko piederību vēl neizvēlējušajiem, vinglesisms, piemēram, nav opcija visiem. Zaka Vinglesa medus blondās galvas projekcijai plīvojot vinglesistu

karogā, šīs ideoloģijas piekritēji kaislīgi atbalsta uzskatu, ka Slīdeņa puīšu galvas ir jārotā gaišas krāsas matiem, tiem kā ģenētiski retākai pazīmei simbolizējot viņu asins tīrību. Citu torņu pārstāvji un relatīvi tumšu matu īpašnieki organizācijā netiek uzņemti, pie tam pēdējiem tiek neoficiāli atņemts Slīdeņa statuss, konfiscējot viņu zaļpelēkās šlipes un ar emblēmu izgreznotās mantijas. Vinglesisms ne vien izskaidro, kādēļ Naidžels Viljamss nereti pārvietojas kails, bet arī attaisno situāciju uz Reinharda Junkera galvas. Viņa biedrs – iepriekš jau piesauktais Keirs gan atteicās no matiem atbrīvoties, izvēloties par labu dāmas cienīgai frizūrai, jo, kā zināms, uz sievietēm vinglesisma pamatlikums neattiecas.

Ingverisma jeb džindžerisma atbalstītājus, kā termins jau norāda, iekļauj ar rudu matu rotu aplaimotos. Starp zināmajiem pārstāvjiem varam minēt Eleonoru Ridliju, kurai tandēmā ar Andrē Fosu

ir izdevies panākt vairāku cūkkārpiešu matu krāsas maiņu. Pirmziemniecei Džindžerai Gammai gan vadoņu atļauja kļūst par džindžeristi netika dota, kā vienīgo variantu atstājot pāriešanu speķismā, kura vienīgā prasība ir matu spīdums, panākts ar eļļām un melnajā tirgū iegādātiem smiņķiem. Agnese Pulkstentiņa, būdama alternatīvā grupējuma autore, pati savus matus atstāj neskartus, un pagaidām vienīgais organizācijas loceklis ir Trents Viljamss, taču tas neatturēja viņu no speķainās burvības izrādīšanas aizvadītajā Ziemassvētku ballē.

„Bubuļu Kambaris” neņemas prognozēt, kas ar matisma upuriem notiks nākotnē.

Sveiciens svētkos

Novēlu visiem saviem audzēkņiem priecīgi mācīties pa Ziemassvētkiem.
Grifidora vecākais Melvins Breiks

Pankūciņu Milti novēl Orandžai priecīgus Ziemassvētkus un neaizmirstamu nākamo gadu.
P.S. Tu būsi mana!

Melisa,
Jaunajā gadā vēlu Tev prieku, laimi un daudz veiksmes mīlestībā!
Skūpstu,
Tavs.

Sirsniņš sveiciens trendīgajam Trentam! Novēlu Tev sniega un prieka pilnas brīvdienas!
Piparkūciņa

Mīlulīte novēl Solomonam Gammam baltus Ziemassvētkus! Lūdzu, pievērs uzmanību arī jaunākām meitenēm (man), Renē Fosa nav tevi pelnījusi.

Priecīgus Ziemassvētkus vēlu lieliskajiem slīdeņiem, tai skaitā *cenzēts*, pat ja neesi te! Visiem novēlu izvērtīties sniegā un saēsties daudz piparkūku!
Slīdeņmeiča
(cenzūru veica un jaunajā semestrī trolli piesprieda Šepards)

Kaislīgs KKK atbalstītājs novēl elšpūšu kalambolistiem svētkos no sirds pieēsties un atpūsties no lidošanas!

Le-ooo! Ja tu saprastu manus ķērcienus, tad zinātu, kā novēlu tev jaunajā gadā mani ik dienu kaut reizīti paglaudīt! Anonīms pūcis O.

Priecīgus svētkus mūsu foršajiem perfektiem perfektiem Aludrai un Karlam un visiem, visiem grifiņiem! Laimīgu Jauno gadu arī Breika kungam!
Grifidore no 1.kursa

Toļiks no trešā kursa novēl Keiram veiksmi 2014.gadā! Nogriez matus, vecīt!

Novēlu Sirsniņai Skotai priecīgus Ziemassvētkus un daudz piedzīvojumu Jaunajā gadā...

Jaunā gadā elfus cienīt lūgtum,
Citād' nāksies traipus pašiem sūktum.
CMEK (Cūkkārpas mājas elfu kooperatīvs)
P.S. Pēc balles (23.decembra rītā) Kamīntēlpā zem galda atrastas melnas vīriešu bikses. L izmērs nevienam no mums neder, tādēļ bikšu īpašnieku lūdzam pieteikties.

Elšpūtiņš apskāviens kraukļanagu Andrē un grifidoru Karlam! Sūtīšu jums gaisa bučas jaungada pusnaktī! Pielūdžēja X.

Speciālizlaidumu veidoja: lieliskā "Bubuļu Kambara" reportieru komanda, neatkārtojamā karikatūriste Evita Dēmo, un talantīgā māksliniece Hanna Pušabate!

Vēlam laimīgu Jauno gadu!